

Συνάντησις τρίτη: (2015)

«... ΕΠΕΙΔΗ ΤΟΥΤΟ ΘΕΛΕΙ...»!!!

ΕΙΣΑΓΩΓΗ:

«Επειδή τοῦτο θέλει...». Φράσις λιτή, δυνατή. Τὴν χρησιμοποιεῖ σέ ὁμιλία του ὁ ἱερός Χρυσόστομος. Συγκλονισμένος καὶ ἐκστατικός ἀπὸ τὸ ἀκατανόητο τοῦ Θεοῦ Μυστηρίου, ἐπιθυμεῖ νὰ δώσῃ ἀπάντησι στὰ ἀμείλικτα ἐρωτήματα τῆς ψυχῆς του καὶ τῶν ἀκροατῶν του.

Λογικός ὁ προβληματισμός. Τὸ Μυστήριον ὅμως τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ ἀσύλληπτο, ἀνερμήνευτο, ξένο καὶ παράδοξο.

Ὁ πρῶτος ► ἔσχατος! Ὁ πᾶμπλουτος ► πᾶμπτωχος! Ὁ παντοδύναμος ► παν-ἀδύνατος!

Δεσμείται ἀπὸ σπάργανα βρεφικά ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ σπάζῃ τὰ δεσμά τῆς ἁμαρτίας.

Μὴ ζητᾷς τὸ πῶς καὶ τὸ γιὰτί, λέγει ὁ ἱερός Χρυσόστομος. «Επειδή τοῦτο θέλει...»!

Θέλει νὰ λάβῃ τὴν ἀνθρώπινη σάρκα, γιὰ νὰ τὴν ἀγιάσῃ. Θέλει μὲ τὴν γέννησίν Του νὰ ἀρχίσῃ γιὰ τὸν ἄνθρωπο μιὰ ἀντίστροφη πορεία τῆς πτώσεως του. Πορεία ἀνόρθωσης καὶ θέωσης. Πορεία σωτηρίας καὶ ἀποκατάστασης. Θέλει ἡ δικαιοσύνη Του νὰ νικηθῇ ἀπὸ τὴν ἀγάπη Του. Σχέδιο τῆς θείας φιλανθρωπίας. Τὸ συλλαμβάνει ἡ Πανσοφία Του καὶ τὸ ἐκτελεῖ ἡ Παντοδυναμία Του, ὅταν ἔρχεται τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου.

Αὐτὴ ἡ χωρὶς ὄρια ἀγάπη τοῦ Θεοῦ στὸν ἄνθρωπο, ἡ ἰσχυρὴ Του ἐπιθυμία νὰ τὸν σώσῃ δὲν θὰ τοῦ καταργήσῃ τὴν ἐλευθερία. Ἐλεύθερο τὸν ἔπλασε καὶ ἐλεύθερο θὰ τὸν ἀφήνῃ, νὰ ἀποφασίζῃ μόνος του. Δὲν θὰ τὸν σώσῃ διὰ τῆς βίας. Γιατί μιὰ ἀγάπη πού ἐκβιάζει, πού ἀναγκάζει, μόνον ἀγάπη δὲν εἶναι. Γι' αὐτὸ καὶ πάντα περιμένει ... ὁ Πατέρας τὴ «συγκατάθεσι» τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Πλάστης τὸ «θέλω» τοῦ πλάσματος. Ὁ Θεὸς τὴν «ἀποδοχή» τοῦ ἀνθρώπου.

Χριστούγεννα! Κοσμοϊστορικό γεγονός μὲ κοσμογονικὴ σημασία. Τὸ συνθέτουν ἡ συγκατάβασις τοῦ Θεοῦ μὲ τὴ συγκατάθεσι τοῦ ἀνθρώπου. «Δεῦτε οὖν ἐορτάσωμεν, δεῦτε πανηγυρίσωμεν..., δεῦτε καὶ προσκυνήσωμεν» τὸ Θεῖο Παιδί.

Θὰ μᾶς δεχθῇ..., ἐμᾶς τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Θὰ μᾶς χαρίσῃ τὰ δῶρα τῆς φάτνης... ἂν τὸν πλησιάσωμε. «Επειδή τοῦτο θέλει...»!

ΔΙΗΓΗΣΙΣ-ΑΝΑΠΤΥΞΙΣ: **Ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος**

«Δεῦτε ἴδωμεν, πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός», ἓνας ὠραῖος Χριστουγεννιάτικος ἐκκλησιαστικός ὕμνος. Ἄς πᾶμε 2015 χρόνια πίσω, γιὰ νὰ δοῦμε, μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός. Τί ἔπαθε γιὰ μᾶς. Τὸ Εὐαγγέλιον μᾶς περιγράφει τόσο ὠραῖα τὴν θαυμαστὴν ἐκείνη νύχτα, πού ἂν τὸ ἀκολουθήσωμε, θὰ βρεθοῦμε ἐκεῖ δίπλα καὶ ἐμεῖς καὶ μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς μας θὰ παρακολουθήσωμε τὸ Μυστήριον τῆς θείας Γεννήσεως. Ὁ Εὐαγγελιστὴς-ἱστορικός, ἱερός Λουκάς μὲ λίγες λέξεις ἐξέθεσε τὸ μέγιστον ἀπὸ τὰ γεγονότα τῆς ἱστορίας: **«Καὶ ἔτεκεν τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτὸν ἐν τῇ φάτνῃ»** (Λουκ. Β 7).

Στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων ζῶων γέννησε ἡ Παναγία Παρθένοσ τὸν Δημιουργὸ τοῦ σύμπαντος κόσμου! Μοναδικὴ ἡ πρᾶξις αὐτὴ στὴν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος! Μοναδικὰ τὰ πρόσωπα πού ὑπηρέτησαν τὸ θαῦμα! Μοναδικὲς ὅμως καὶ οἱ συνθῆκες! Πόσο ταπεινά ἦταν ὅλα! Ἕνα σπήλαιον, πού τὸ χρησιμοποιοῦσε ὁ πανδοχέας ὡς τόπος προστασίας τῶν ζῶων ἀπὸ τὸ χειμερινὸ ψύχος' πτωχικά σπάργανα, καὶ μιὰ ἀπέριπτη φάτνη, πού ἔρριχναν τὸ ἄχυρον γιὰ τὰ ζῶα!

Ποτέ καὶ κανένας ἄνθρωπος-- ὅσο πτωχοὶ καὶ ἂν ἦταν οἱ γονεῖς του--δὲν γεννήθηκε μὲ τόσο ταπεινὲς συνθῆκες, ὅπως αὐτὲς τοῦ Χριστοῦ! Κοντὰ στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων ζῶων κάθεται σιωπηλὴ ἡ Παρθένοσ Μαρία. Κοιτάζει στὰ μάτια καὶ παρακολουθεῖ τὴν κάθε κίνησι τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ! Τί

τιμή πού τῆς ἔγινε! Ἡ Μητροπάρθενος Κόρη γέννησε τὸν «*ἀναρχον*», τὸν ἔχοντα θρόνον τὸν οὐρανὸν καὶ ὑποπόδιον τὴν γῆν! Θά ἀναθρέψη ὡς ἄνθρωπο τὸν *Κύριο τῆς δόξης*!

Κοντὰ στή Θεοτόκο Μαρία στέκει ἑκοστατικός ὁ δίκαιος Ἰωσήφ καὶ παρακολουθεῖ τὰ θαυμαστά γεγονότα. Τοῦ ἔχει γίνει ἡ μεγίστη τιμή, νὰ γίνῃ ὄργανο τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπηρετῆς τῶν ἁγίων βουλῶν Του. Μοναδικός καὶ θαυμαστός καὶ ὁ δικός του ρόλος! Ὁ δίκαιος Ἰωσήφ ὑπηρετῆσε ἀληθινὰ καὶ ταπεινὰ τὸ πάνσοφο σχέδιο τοῦ Θεοῦ, γιατί ἦταν γνήσια καὶ ὀλοκάθαρη ἡ ἀρετὴ του.

Τὸν σταῦλο, τὰ ἄχυρα, τὰ ζῶα ἀντίκρουσε ὁ Θεός, ὅταν γιὰ πρώτη φορά, σάν ἄνθρωπος, ἄνοιξε τὰ μάτια Του στή γῆ. Ναι! Στὴ *φάτνη μέσα ἀνεπαύθη ἢ Ἀγάπη*, ὅταν κατέβηκε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Καὶ τὰ χνώτα τῶν ζώων τὴν ζέσταναν, γιατί ἡ καρδιά τῶν ἀνθρώπων εἶχε παγώσει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία.

Μπορεῖ ἡ γῆ νὰ μὴν ἔνοιωσε τὸ μέγα θαῦμα καὶ οἱ ἄνθρωποι νὰ μὴν κατενόησαν τὸ μοναδικὸ δῶρο, πού ὁ Θεός τοὺς ἔστειλε ἐκείνη τὴν νύκτα. Ὁ οὐρανός ὅμως ἐσκίρτησε, ἔλαμψε κι ἄνοιξε, γιὰ νὰ κατεβοῦν οἱ χιλιάδες, οἱ μυριάδες τῶν Ἀγγέλων, πού ἔκθαμβοι στάθηκαν γιὰ νὰ δοῦν τὸν Θεὸ σάν ἄνθρωπο καὶ μάλιστα σάν βρέφος μικρὸ κι ἀδύνατο, πτωχὸ κι ἀνυπεράσπιστο, μέσα στὴ φάτνη τῶν ἀλόγων. Καὶ ἔμπρός στοῦ θαῦμα αὐτὸ τῆς θείας ἀγάπης, τὰ ὑπέροχα αὐτὰ ὄντα, οἱ Ἄγγελοι, πλημμυρίζουν ἀπὸ χαρὰ. Καὶ ἡ χαρὰ τους γίνεται ὕμνος, ὕμνος ἀγγελικός, χαρμόσυνος, πού ἀντηχεῖ μελωδικός... ὑπέροχος.

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία».

Ποιοὶ ἄκουσαν τὸν ἀγγελικὸ αὐτὸ ὕμνο; Ποιοὶ δέχθηκαν πρῶτοι τὴν χαρμόσυνη εἶδησι;

Ἄνθρωποι φτωχοὶ καὶ ἄσημοι! Ἀπλοὶ, περιφρονημένοι ποιμένες!

Ἐκεῖ κοντὰ στή σπηλιά, ἐκείνη τὴ ξεχωριστὴ νύκτα, ξενοχτοῦν δίπλα στὰ πρόβατά τους μερικοὶ *ποιμένες*. Δὲν γνωρίζουν νὰ διαβάζουν τὰ ἄστρα, οὔτε τὰ σοφὰ βιβλία, μὰ ἡ ματιά τους στρέφεται συχνὰ στὸν οὐρανὸ καὶ ἡ ἀπλή καὶ ἄδολε καρδιά τους κάτι ἀπὸ ἐκεῖ περιμένει. Καὶ νὰ, ἓνα ὑπέροχο ὄραμα παρουσιάζεται μπροστὰ τους ἐκείνη τὴν νύκτα. Φῶς λαμπρὸ, θεῖο καὶ ὑπερφυσικὸ τοὺς περικυκλώνει καὶ μιά ὑπαρξίς οὐράνια, θεϊκὴ, ἓνας Ἄγγελος τοὺς λέγει : *«Μὴ φοβεῖσθε, χαρῆτε. Σᾶς φέρνω χαρμόσυνη εἶδησι. Εἶδησι πού θά σᾶς προκαλέσῃ μεγάλῃ χαρᾷ».*

«Ἐτέθη ὑμῖν σήμερον Σωτήρ».

Σήμερα ἐγεννήθη ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου! Πηγαίνετε σέ ἐκεῖνο τὸ σπήλαιο. Ἐκεῖ, θά βρῆτε ἓνα βρέφος σπαργανωμένο μέσα στὴ φάτνη. Εἶναι ὁ **Σωτήρ** τοῦ κόσμου! Τρέξτε κοντὰ Του!

Ποιὸς θά μπορούσε νὰ τὸ πιστεῦσῃ; Οἱ ποιμένες ὅμως τὸ πιστεύουν. Ἡ *ἀπλοϊκὴ* καρδιά τους δέχεται τὸ μήνυμα! Ἀφήνουν καὶ τὴ φωτιά πού τοὺς ζέστανε καὶ τὰ πρόβατα, πού φύλαγαν. Τρέχουν νὰ δοῦν τὸν Σωτήρα! *Πᾶμε νὰ δοῦμε*, λένε μεταξύ τους.

«Καὶ ἦλθον σπεύσαντες», > > >

συμπληρώνει ὁ Εὐαγγελιστὴς. Βαδίζουν βιαστικά. Βλέπουν τὸ σπήλαιο ἀπὸ μακριά! Νάτο φωνάζουν καὶ τρέχουν! Μπαίνουν μέσα. Ὡ! Ἡ Ἁγία οἰκογένεια. Βλέπουν τὴν Ἁγία Παρθένο, τὸν Ἰωσήφ! Καὶ δίπλα τους τὸ Θεῖο Βρέφος! Γονατίζουν, προσκυνοῦν καὶ δοξάζουν τὸν Θεόν.

Ἀπλοϊκοὶ καὶ ἀμόρφωτοι, ἄκακοι βοσκοὶ, μέ πηγαία εὐσέβεια καὶ ἀγαθὴ συνείδησι. Ταπεινοὶ *ποιμένες*! Πόσο, ὅμως, ὁ Θεός τοὺς ἐτίμησε! Αὐτοὶ πρῶτοι δέχονται τὸ μήνυμα, αὐτοὶ γίνονται οἱ πρῶτοι εὐαγγελιστές, αὐτοὶ οἱ πρῶτοι ἀπόστολοι! Ὁ Θεός δὲν ἐξετάζει πλοῦτη, μεγαλεῖα, μόρφωσι,

ἀξιώματα καὶ θέσεις. Ὁ Θεός ἐξετάζει μόνο *τὴν καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, τὴν καλὴ διάθεσι, τὴν προθυμία, τὸν ζῆλο του*. Καὶ τὰ ἀνταμείβει. **«Ἐπειδὴ τοῦτο θέλει...»!** *Νά μᾶς σώσῃ!*

Ἐπίστευσαν καὶ οἱ σοφοὶ Μάγοι! Τόση ἦταν ἡ πεποίθησίς τους, ἡ εὐλαβειὰ τους πρὸς τὸ πρόσωπο τοῦ Βασιλιᾶ πού γεννήθηκε, ὥστε καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρώδης **«ἐξεπλήσσετο ὀρών τῶν μάγων τὴν εὐσέβειαν»**. **«Καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ»** (Ματθ. Β' 11). Καὶ προσέφεραν «χρυσὸν καὶ λίβανον καὶ σμύρναν» εἰς ἔνδειξιν πίστεως καὶ λατρείας.

Τί σημασία ἔχει ἂν τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἡ Ρώμη καὶ ἡ Ἀθήνα καὶ ἡ λοιπὴ οἰκουμένη ἀγνοοῦν ὅτι ἡ Παρθένο Κόρη τῆς Ναζαρέτ γέννησε «Παιδίον νέον τὸν πρὸ αἰῶνων Θεόν»; Τί καὶ ἂν οἱ μεγάλοι καὶ ἐκλεκτοὶ τῆς γῆς δὲν γνωρίζουν ποιὸ θεῖο καὶ οὐράνιο γεγονός συντελέσθηκε στὴ Βηθλεὲμ; Τί καὶ ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἐπισήμους τοῦ περιοριστοῦ λαοῦ--ἀρχιερεῖς, ἱερεῖς καὶ φαρισαῖοι-- δὲν ἔδωσαν σημασία

στό μεγάλο και κοσμοϊστορικό γεγονός; Τι και αν δεν επισκέπτονται τη μακαρία Θεοτόκο οι επίσημοι τῆς γῆς; Τι και αν δεν ἔγινε στήν Παναγία Μητέρα τοῦ Σωτήρα μία ἀπλή, τυπική επίσκεψις τῶν κυριῶν τῆς ἀνωτάτης τάξεως τῆς Βηθλεέμ, μπροστά στήν ἄρρητη χαρά πού δοκίμασε, ὅταν ἄκουσε καί εἶδε τὰ θεῖα καί ἐκπληκτικά αὐτά γεγονότα;

Ναί! Δέν ὑπάρχει γεγονός περισσότερο χαρμόσυνο γιά τόν ἄνθρωπο, ἀπό τή Γέννησι τοῦ Σωτήρα! Πόσοι ὅμως ἀπό τούς χριστιανούς τό ἐκτιμοῦν καί λαμβάνουν τήν ἀνάλογη στάσι καί συμπεριφορά ἀπέναντι τοῦ Χριστοῦ καί τῆς Παναγίας Μητέρας Του;

Παιδιά, τί σημαίνουν Χριστούγεννα γιά μᾶς; (...)

Χριστούγεννα σημαίνουν: * Κάθοδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατά τρόπον θαυμαστό, στή γῆ, καί ἀνοδος τοῦ ἀνθρώπου εἰς τόν οὐρανό, * εἰρήνη στήν καρδιά μας, * ὁ Χριστός στήν καρδιά καί ἡ καρδιά ἀπόλυτα δοσμένη σ' Ἐκεῖνον, πού τήν ἔπλασε καί τήν ἔλουσε στά αἵματα τῆς θυσίας τοῦ Γολγοθᾶ. Τέλος, Χριστούγεννα σημαίνουν * «ἀγάπη, πίστι, ταπεινῶσι, σωφροσύνη, αὐταπάρνησι,.....».

Καί γιά νά ποῦμε κάτι περισσότερο ἀπλό καί πρακτικό. Χριστούγεννα σημαίνουν: * Μετάνοια, * συμφιλιώσις μέ τόν ἀδελφό, * ἄσκησις τῆς ἐλεημοσύνης στόν πάσχοντα συνάνθρωπό μας, * νηστεία πού προετοιμάζει τόν Χριστιανό πνευματικά καί * ἀποφασιστική μετάβασις στό ἱερό ἐξομολογητήριον.

Μόνον ἔτσι ἡ καρδιά μας θά εὐπρεπισθῆ, θά γίνῃ ἀνάκτορο καθαρό καί λαμπρό γιά νά δεχθῆ τόν Βασιλέα Χριστό, τόν Σωτήρα μας.

Καί ἡ τελευταία μας πρᾶξις γιά πραγματικά Χριστούγεννα, μέ τόν Χριστό, εἶναι ἡ εὐλαβῆς καί ταπεινῆ πορεία στόν Ἱερό Ναό, ἡ συμμετοχή μας στή θεία Λατρεία καί ἡ μετάληψις τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων.

Νά ἐορτάσουμε φέτος τὰ Χριστούγεννα μέ τό Χριστό θρονιασμένο * στή καρδιά μας, * στή σκέψι μας, * στή ζωῆ μας. * Ὁ Χριστός φίλος, ὁδηγός, κυβερνήτης, βασιλιάς, λυτρωτής καί σωτήρας τῆς ψυχῆς μας. «**Αὐτό θέλει ὁ Κύριος**» ἀπό μᾶς! Γί' αὐτό φόρεσε σάρκα καί ἦρθε στή γῆ.

Καί πῶς θά βιώσουμε, θά δεχτοῦμε τήν μεγάλη αὐτή γιορτή; Ποῦ θά βροῦμε τόν Χριστό;

«Ποῦ ἐστίν ὁ τεχθεὶς βασιλεύς;.....». Ποῦ;

Σωστά! Ὑπάρχει ἡ φάτνη τοῦ Χριστοῦ!.. Καί σ' αὐτήν... θά τρέξουμε! ☩ Εἶναι ἡ «**Ἐκκλησία**»!

Ἡ Ἐκκλησία συνεχίζει τήν σαρκωμένη ζωῆ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί προσφέρει στό μυστήριον τῆς Θεῖας Εὐχαριστίας τόν σαρκωμένο Ἰησοῦ Χριστό, τόν Θεάνθρωπο Κύριο.

Ἄς σπεύσουμε κι ἐμεῖς μέ πίστη, μέ ταπεινῶσι, μέ καθαρή καρδιά. Νά ἐξομολογηθοῦμε τ' ἁμαρτήματά μας, γιά ν' ἄρθῃ νά κατοικήσῃ ὁ Κύριος μέσα μας.

Ἡ προετοιμασία τῆς ὑποδοχῆς φθάνει στήν κορύφωσί της, καθὼς πλησιάζουμε στίς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Δεκεμβρίου.

Ἀπό τίς 20 Δεκεμβρίου οἱ τόνοι τῆς χαρᾶς πληθαίνουν στίς Ἐκκλησιαστικές ἀκολουθίες. Ἡ μάννα Ἐκκλησία φάλλει γλυκά εἰσάγοντάς μας ἐγκαίρως στό πνεῦμα τοῦ ἐορτασμοῦ.

Χριστούγεννα! Ὁ Χριστός μας στή γῆ! Οἱ καμπάνες ἀρμονικά χτυπᾶνε. Ἐτοιμάζουν τήν μεγάλη ὑποδοχή. Νά ὑποδεχθοῦμε τόν Κύριο! Νά πάρουν τὰ Χριστούγεννα τήν πρώτη θέσι στή ζωῆ μας. Ἡ χαρά καί ἡ εὐφροσύνη νά μὴν μᾶς λείψουν ποτέ!

Οἱ καμπάνες σημαίνουν! Ἐτοιμάζουν τή μεγάλη ὑποδοχή. Ἔρχεται ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ. Ὁ Κύριος! Ὁδηγός καί Σωτήρας μας.

*Ἐλα στή φάτνη μας, Χριστέ, νά γεννηθῆς,
στό λίκνο τῆς καρδιάς μας Σύ γλυκά ν' ἀναπαυθῆς,
Σέ καρτεροῦν ὄλου τοῦ κόσμου τὰ παιδιά,
θρόνο Σου νά'χῃς, Θεέ μου, τήν ἀγνή μας τήν καρδιά».*

ΣΥΝΘΗΜΑ: «Ὁ Θεός Λόγος σαρκώθηκε γιά μ ᾶ ς».

Ἦλθε ὁ Σωτήρ καί ὁ Λυτρωτής μας. Ἄς ἀναφωνήσουμε μέ πολλήν εὐλάβειαν:

ΠΡΟΣΕΥΧΗ: « Φιλάνθρωπε Κύριε, ὁ πρό αἰώνων Θεός καί ἐκ Παρθένου τεχθεὶς διὰ τήν σωτηρίαν ὄλων μας, Σέ δοξάζουμε διὰ τήν θεῖαν συγκατάβασίν Σου καί Σέ ἱκετεύουμε: Εἰρήνευσον τόν κόσμον καί ἐλέησον καί σώσον πάντας ἡμᾶς. Ἄμήν».

ΒΟΗΘΗΜΑΤΑ: Ἡ Παρθενομήτωρ (Ἀρχιμ. Καλλιστράτου Ν. Λυράκη).

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ: Ὁ Σωτήρ, Λυδία, Πρὸς τήν Νίκην, Ἡ Δραῖσις μας.

